

FAMILJ

Om sorgen efter en livskamrat

Kristian förlorade sin hustru i cancer för elva år sedan. Fortfarande i dag har han svårt att tänka på henne utan att smärtan blockerar de positiva minnena.

– Jag vill så gärna kunna berätta för mina barn om vem deras mamma var men det går inte just nu. Om jag är i någon slags fas så är det att jag vill bena upp allting och förstå vad som har hänt.

I dag lever Kristian med sin nya fru sedan 2003.

SIDAN 8

Sörjer. Fortfarande har Kristian svårt att tänka på sin första fru Carina utan att smärtan blockerar de positiva minnena.

BILD: LISA MIKKO

SKLT

SRGS L

Västgöta-Tidningar

FT VB ST

Tisdag 4 oktober 2011

FAMILJ

Telef
E-adr
Adress
Annon

Kristian har lärt sig leva med saknaden efter sin livskamrat

SKARABORG För elva år sedan förlorade Kristian sin hustru i cancer.

De tre döttrarna var då sex, tio och tolv år gamla.

– Den första moroten som gör att man som ensam förälder orkar gå vidare är barnen, berättar Kristian.

Kristian, som bor på en ort i Skaraborg, vill med hänsyn till den övriga familjens integritet, inte gå ut med sitt efternamn.

För tidningen berättar han sin historia om hur han förlorade sin älskade hustru, och hur han gick vidare efter förlusten.

– Carina var en sådan fin människa, berättar Kristian.

Inom loppet av sju månader blev Carina sjuk och avled i cancer. Året var 2000 och hon var bara 35 år gammal och paret hade tre barn. Den yngsta är nu 18 år och är på väg att flytta hemifrån.

Trots att det nu gått elva år så har Kristian fortfarande svårt att tänka på Carina utan att smärtan blockerar de positiva minnena.

– Det är mycket som jag inte kommer ihåg. Det är ett sätt att hantera sorg och smärta, att glömma. Att skriva är ett annat och det har jag gjort en del och även om smärtan inte får plats i ord så måste jag på något sätt få tag i den, berättar Kristian som ändå kunnat återge delar av sin historia på sin hemsida och blogg.

En känsla i rummet

Han säger att han gärna skulle vilja kunna berätta mer för sina barn om vem deras mamma var, men just nu går det inte.

– Jag har inte kunnat göra det, det är nog en del i avstängningsprocessen. Om jag är i någon slags fas just nu så är det att jag vill bena upp det som hänt och försöka förstå det, säger han.

Under de två sista veckorna av Carinas tid i livet vakade Kristian vid hennes sida på Hospice Gabriel i Lidköping.

Lever vidare. "Den första moroten att fortsätta är barnen", berättar Kristian om tiden efter hustruns bortgång.

BILD: LISA MIKKO

Hela dagarna var han med henne, pratade med henne men fick sällan några svar. En dag på hospicet sa personalen att det var något i rummet. Kristian gick in och kände en slags värme.

– Det var som en bastu fast ändå inte varmt, en påtaglig sinnesupplevelse som inte kunde förklaras på något sätt. Alla kände den, även personalen, berättar han.

Som troende kristen vill han kalla det för "en himmelsk andakt". Det som hände då kunde Kristian sammankoppla med vad som skedde en vecka senare.

– Carina låg för döden och frågade plötsligt, efter veckor av tystnad, "får jag gå nu?" Jag kände att det var som att hon bestämt sig för att hon skulle dö, eller "gå", som att någon väntade på henne på andra sidan, berättar Kristian.

Efter att hon gått bort hade han svårt att hålla i hennes hand.

– Om själen är energi så kan den ju inte förgås, jag skiljer på kropp och själ, säger han.

Stöd från omgivningen

Kristian och hans familj fick efter Carinas bortgång mycket stöd av grannar, vänner och den församling de tillhörde, något som gjorde att de orkade gå vidare. Men det fanns också de som tog avstånd.

– En gammal kompis till mig sa rakt och ärligt: "Jag orkar inte med detta, tyvärr". Jag har förlorat en del bekantskaper i den här processen. Kanske till viss del beroende på att man blir mindre tolerant med sidor hos andra som man uppfattar som sämre. Vänner som handlade fel fick höra det av mig och en

del kunde inte hantera det. Så skulle jag inte ha gjort i dag men sådan var situationen då, berättar Kristian.

Ingen svartsjuka

Många tyckte att han skulle prata med en psykolog för att hantera hustruns bortgång. Han träffade kuratorn på Kvinnokliniken där Carina hade vårdats några gånger innan kuratorn slutade sin tjänst där.

Vid några tillfällen träffade han andra som förlorat en närstående i kyrkans "leva vidare-grupp".

– Jag har inte känt något stort behov att prata med någon professionell. Jag har haft många vänner som lyssnat i stället, säger han.

I dag lever han med en ny hustru, Anna. De har varit gifta sedan 2003.

Hur har det fungerat att ha en ny kärlek?

– Man måste anstränga sig för att kunna släppa in en ny person i sitt liv, det sker inte automatiskt. Platsen för den nya måste få växa fram. Anna är en väldigt förstående person utan några svartsjuka-känslor. Ofta är det till och med hon som åker till Carinas grav och sköter om den, säger Kristian.

– Jag får ha min sorg, mina minnen och mina associationer kring Carina kvar och Anna har inga besvär av det, avslutar Kristian.

Fotnot: Kristians familjemedlemmar heter egentligen något annat.

På www.himlen.eu kan man läsa mer om Kristians hustru och andra närstående som han förlorat.

LISA MIKKO

lisa.mikko@vgt.se
0511-77 01 00